

vist erhverves de 15 $\frac{1}{2}$ Tønde Land med det for Øje, at hvis det skulde vise sig i Fremtiden at være nødvendigt, og hvis Rigsdagen skulde komme til det Resultat, at Gods- og Personbanaegaarden skulde lægges paa samme Sted, skulde bygges sammen ude i Mølleengen, vil man have opnaaet betydelige Fordele ved nu at have erhvervet disse 15 $\frac{1}{2}$ Tønde Land. Men det behøver ikke at finde Sted, og efter alt, hvad der foreligger, er der Grund til at tro, at hvis Rigsdagen til sin Tid, naar disse Forhold skulle ordnes, kommer til den Overbevisning, at det ikke er rigtigt at lægge Person- og Godsbanegaarden paa samme Sted, ville disse Arealer kunne afhændes uden Tab for Statskassen. Det er ganske rigtigt, at disse Arealer ere ikke nødvendige til Godsbanegaarden, idet der til den ny Godsbanegaard er erhvervet tilstrækkelige Arealer ude i Mølleengen, og der er derfor neppe Grund til stærkt at fremhæve denne Bemyndigelse, da vi komme til at staa frit overfor Spørgsmaalet, naar den Tid kommer, da der skal tages endelig Bestemmelse derom, hvad ogsaa meget stærkt er fremhævet i den vedlagte Skrivelse.

Med det samme, jeg har Ordet, vil jeg gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Ringsted (Zahle), som særlig udtalte sig om den Erstatning, Ministeren bemyndiges til at give Ejeren af Skonerten „Helene“. Det ærede Medlem sagde, at den Bemyndigelse, Ministeren fik, behøvedes i og for sig ikke, for Ministeren havde i Forvejen en Bemyndigelse. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at Ministeren selvfølgelig nok kunde udgive et Beløb, hvis det viste sig at være fornødent, idet han kunde faa det bevilget paa næste Aars Tillægsbevillingslov. Men Ministeren staaer dog anderledes frit efter Udvalgets Forslag. Hvis Retten f. Eks. idømte Jernbanevæsenet en Erstatning, vilde Ministeren være pligtig til at udbetale Beløbet, men denne Bemyndigelse gaar jo betydeligt videre. Udvalget har stillet sig meget villigt, og jeg kan, som jeg tror, paa hele Udvalgets Vegne udtale, at man ønsker, at der i videst mulig Udstrækning skal tages Bilighedshensyn, saa derved mener jeg, at der er stillet et Forslag, som giver Ministeren en større Bemyndigelse, end han vilde have i Forvejen, hvis han vilde holde sig til den Afgørelse, som Retten kommer til, og tildele den paagældende den Erstatning, som Retten siger, han skal have.

Maatte jeg gøre en Bemærkning med Hensyn til et Spørgsmaal, som ogsaa er

draget frem baade af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) og et andet æret Medlem, om en Bevilling til Oksebrensens Udryddelse, idet jeg i det hele henholder mig til de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Jeg tror ogsaa, at det vilde være hensigtsmæssigt og rigtigt at gaa videre ad den Vej, det ærede Medlem foreslog, nemlig at Pjecerne skulde uddeles til Skolerne. Det er netop Forslagets Bestemmelse. Det hedder i Skrivelsen, der ledsager Lovforslaget, at de skulde uddeles til Skoler, til Landbrugsskoler og Landboforeninger. Jeg vil foreslaa, at disse Skrifter ogsaa uddeles til Sogneraadene, for det er jo, som ogsaa det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen), sagde, saaledes, at man paa Landet ikke er uvidende om, hvordan denne Larve udvikler sig, og i det hele ikke uvidende om, paa hvilken Maade den kan bekæmpes, og jeg tror, det især vilde være godt, om Sogneraadene fik Oplysninger derom. Vi have i alt Fald hos os forskellige Sogneraad, der for mange Aar siden brugte betydelige Beløb til Udryddelse af Oksebremsen og med et udmærket Resultat, idet vi have haft Mænd, som ere gaaede omkring hos alle Kreaturejere i Sognet for at udtrække Larven og dræbe den. Det have de gjort to Gange i Løbet af Vinteren. Dertil har Kommnen givet en Bevilling, og hvis man i stor Udstrækning kunde komme ind paa det, vilde man sikkert saa godt som fuldstændigt kunne udrydde Oksebremsen. Det er sket i den Kommune, hvor jeg bor, allerede for mange Aar siden og med et udmærket Resultat, men det er jo noget, der taber sig efterhaanden, naar vi ikke blive ved med det. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Landbrugsminister, at dette Skrift ogsaa maatte blive tilstillet Landets Sogneraad.

Ministeren for offentlige Arbejder (Svend Høgsbro): Jeg tror ikke, det er heldigt for en uhildet Overvejelse og en hensynsfuld og velvillig Afgørelse af Spørgsmaalet om Huslejetillæg, naar man, som Tilfældet nu har vist sig at være, atter og atter tager dette Spørgsmaal frem til Forhandling og Afstemning. Man nøder jo derved let mig til at udtale mig om den af de Herrer ønskede Afgørelse paa en Maade, der ikke vil lette det for mig til sin Tid at komme til det Resultat, som de ønske. Imidlertid skal jeg selvfølgelig nu i alt væsentligt nøjes med at henholde mig